

## DECIZIE nr. 453 din 16 iunie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 11 din Legea nr. 255/2013](#) pentru punerea în aplicare a [Legii nr. 135/2010](#) privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

EMITENT • **CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 614 din 13 august 2015**

**Data intrării în vigoare 13-08-2015**

|                        |                      |
|------------------------|----------------------|
| Augustin Zegrean       | - președinte         |
| Valer Dorneanu         | - judecător          |
| Petre Lăzăroiu         | - judecător          |
| Mircea Ștefan Minea    | - judecător          |
| Daniel Marius Morar    | - judecător          |
| Mona-Maria Pivniceru   | - judecător          |
| Puskas Valentin Zoltan | - judecător          |
| Simona-Maya Teodoroiu  | - judecător          |
| Tudorel Toader         | - judecător          |
| Oana Cristina Puică    | - magistrat-asistent |

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 11 din Legea nr. 255/2013](#) pentru punerea în aplicare a [Legii nr. 135/2010](#) privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Ioan Lascău în Dosarul nr. 4.352/3 /2014\* al Tribunalului București - Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.301D /2014.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume [Decizia nr. 745 din 16 decembrie 2014](#).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Sentința penală nr. 2.417/F din 3 octombrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 4.352/3/2014\*, Tribunalul București - Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 11 din Legea nr. 255/2013](#) pentru punerea în aplicare a [Legii nr. 135/2010](#) privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale. Excepția a fost ridicată de Ioan Lascău cu ocazia soluționării unei contestații la executare, prin care contestatorul invocă faptul că mandatul de executare a pedepsei cu închisoarea a fost emis în baza unei hotărâri penale nedefinitive.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă neretroactivitatea legii, egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil. Arată că a fost condamnat în rejudecarea apelului, după casarea cu trimitere, în cel de-al treilea ciclu procesual, iar noul Cod de procedură penală a intrat în vigoare înăuntrul termenului de declarare a recursului, astfel încât trebuie să beneficieze de exercitarea căii ordinare de atac prevăzute de legea anterioară, cu atât mai mult cu cât recursul a și fost declarat efectiv. Consideră că intervenirea casării cu trimitere nu poate avea semnificația epuizării căii de atac a recursului, întrucât procesul nu a fost soluționat, ci dosarul a fost deferit instanței de apel doar în vederea rezolvării cauzei în conformitate cu dispozițiile obligatorii ale instanței de recurs, urmând ca, după rejudecare, să se întoarcă la aceasta din urmă, pe calea recursului, potrivit legii vechi. Așa fiind, puterea de apreciere a judecătorului care a emis mandatul de executare trebuia să se limiteze la legea în vigoare la momentul pronunțării deciziei de condamnare, decizie care nu era definitivă și, mai mult, împotriva căreia se exercitase calea de atac prevăzută de legea veche, pentru că, altfel, se lasă loc arbitrarului, încălcându-se garanțiile accesibilității și previzibilității legii. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume hotărârile pronunțate în cauzele Huvig împotriva Franței - 24 aprilie 1990, Kruslin împotriva Franței - 24 aprilie 1990, Vetter împotriva Franței - 31 mai 2005 și Arsenovici împotriva României - 7 februarie 2008. Mai arată că, în cazul său, sunt aplicabile dispozițiile [art. 14 alin. \(2\) din Legea nr. 255/2013](#), și nu cele ale art. 11 alin. (1) din același act normativ.

6. Tribunalul București - Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât normele care reglementează căile de atac sunt norme de procedură, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, țin de competența exclusivă a legiuitorului. Totodată, autorul excepției a invocat că, în cazul său, sunt aplicabile dispozițiile [art. 14 alin. \(2\) din Legea nr. 255/2013](#), și nu cele ale art. 11 alin. (1) din aceasta, aspect ce ține de interpretarea legii și, prin urmare, excedează controlului de constituționalitate.

7. Potrivit [art. 30 alin. \(1\) din Legea nr. 47/1992](#), actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și [Legea nr. 47/1992](#), reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale [art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992](#), să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile [art. 11 din Legea nr. 255/2013](#) pentru punerea în aplicare a [Legii nr. 135/2010](#) privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, având următorul cuprins: "(1) Deciziile pronunțate în apel înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală cu privire la care termenul de declarare a căii ordinare de atac prevăzute de legea anterioară nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse recursului în casație.

**(2)** În cazurile prevăzute la alin. (1), termenul de 30 de zile de declarare a recursului în casație curge după cum urmează:

**a)** de la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, pentru procuror și pentru părțile cu privire la care legea anterioară nu prevedea obligația comunicării deciziei de apel, precum și pentru părțile cărora decizia le-a fost comunicată anterior intrării în vigoare a Codului de procedură penală;

**b)** de la data comunicării, pentru părțile cărora decizia le-a fost comunicată după data intrării în vigoare a Codului de procedură penală.

**(3)** Cererile de recurs împotriva deciziilor prevăzute la alin. (1), depuse anterior intrării în vigoare a legii noi, se vor considera cereri de recurs în casație.

**(4)** Soluționarea recursului în casație este supusă dispozițiilor Codului de procedură penală.

**(5)** Deciziile prevăzute la alin. (1) devin definitive la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală."

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1)-(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile [art. 11 din Legea nr. 255/2013](#) au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 16 și ale art. 21 alin. (1)-(3) din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin [Decizia nr. 745 din 16 decembrie 2014](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 20 februarie 2015, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 11 alin. \(1\), \(3\) și \(5\) din Legea nr. 255/2013](#). În paragrafele 14 și 15 din decizia mai sus menționată, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate constituie norme de drept procesual penal, supuse regulii aplicării imediate a legii noi, care guvernează aplicarea în timp a normelor de procedură. Situația reglementată de dispozițiile [art. 11 alin. \(1\), \(3\) și \(5\) din Legea nr. 255/2013](#) este una tranzitorie și privește cauzele penale aflate la 1 februarie 2014 - data intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală - în termenul de declarare a recursului, ca și cale ordinară de atac reglementată de Codul de procedură penală din 1968. Deciziile pronunțate în apel în aceste cauze devin definitive la data intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală, legiuitorul instituind posibilitatea exercitării căii extraordinare de atac a recursului în casație, motiv pentru care cererile de recurs împotriva acestor decizii, depuse anterior intrării în vigoare a legii noi, se consideră a fi cereri de recurs în casație. Între aceste dispoziții de lege și principiile privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, reglementate de art. 21 din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu poate fi reținută nicio contradicție, întrucât nu înlătură posibilitatea inculpaților de a beneficia de toate drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Totodată, dispozițiile de lege criticate asigură dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală - judecata în primă instanță și judecata în apel - , drept consacrat de art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac împotriva hotărârilor pronunțate în materie penală constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Curtea a reținut cu mai multe prilejuri, de exemplu prin [Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004, că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la "condițiile legii" atunci când reglementează exercitarea căilor de atac ("împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și

Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii"), ca, de altfel, și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea "sunt prevăzute numai de lege".

13. Referitor la presupusa încălcare a principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, consacrat de [art. 16 alin. \(1\) din Constituție, prin Decizia nr. 745 din 16 decembrie 2014](#), precitată, paragraful 16, Curtea a reținut că nu este contrară principiului egalității instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește căile de atac împotriva hotărârilor pronunțate în materie penală, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor, astfel cum a statuat Curtea în repetate rânduri, de exemplu prin [Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004](#), mai sus menționată.

14. Prin [Decizia nr. 745 din 16 decembrie 2014](#), precitată, paragraful 17, Curtea a mai observat că în același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Decizia din 12 aprilie 2007 cu privire la cererea nr. 20.402/03 - Martelli împotriva Italiei, prin care Curtea de la Strasbourg a reținut că tratamentul diferit rezultat din aplicarea dispozițiilor în cauză are o justificare obiectivă și rezonabilă și răspunde unui criteriu de proporționalitate, diferența de tratament bazându-se pe cerința reglementării punerii în aplicare a unei noi legi procedurale în scopul de a asigura o bună administrare a justiției.

15. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește dispozițiile [art. 11 alin. \(2\) și \(4\) din Legea nr. 255/2013](#), față de care nu au fost formulate critici distincte.

16. De asemenea, nu poate fi reținută nici critica referitoare la presupusa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, având în vedere că dispozițiile [art. 11 din Legea nr. 255/2013](#) constituie norme de procedură penală, care sunt supuse principiului aplicării imediate a legii noi, ce guvernează aplicarea în timp a normelor procedurale.

17. În fine, eventualele greșeli de aplicare a legii, la care se face referire în motivarea excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii autorului excepției, nu pot constitui, însă, motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege. Curtea reține că a răspunde criticilor autorului excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al [art. 29 din Legea nr. 47/1992](#), cu unanimitate de voturi,

**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Lascău în Dosarul nr. 4.352/3/2014\* al Tribunalului București - Secția I penală și constată că dispozițiile [art. 11 din Legea nr. 255/2013](#) pentru punerea în aplicare a [Legii nr. 135/2010](#) privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București - Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 iunie 2015.

**PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE**

**AUGUSTIN ZEGREAN**

**Magistrat-asistent,**

**Oana Cristina Puică**

-----